

Mulighed for, at alle disse mange Smaa-tiender kunde afvikles straks; der staar i Oversigten i Motiverne, hvor mange det er, det drejer sig om, hvor mange Ydere af Smaabeløb der er. Jeg tror, at en Udbetaling af disse straks vilde simplificere Forholdet.

Mere Vægt lægger jeg paa det Punkt, der derefter kommer i § 2, og som lyder saaledes: at af Afløsningssummen skal der svares halvaarlig en Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt., hvoraf højst 2 pCt. beregnes som Renter. Dette Ord „højst“, finder jeg, er betænkeligt. Jeg vilde ønske, der kunde komme til at staa: „2 pCt. beregnes som Renter“. Dette staar i Forbindelse med — og dette skal jeg ogsaa tage op — det store Spørgsmaal, som den ærede første Taler omtalte, og som jeg før kun tangerede, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Ofre man vil forlange af Statskassen i denne Sag, og hvilke Ydelser man vil lægge paa de tiendepligtige. For mig staar dette Spørgsmaal, jeg her berører, ogsaa i Forbindelse med det, der blev omtalt af den ærede første Taler, nemlig hele den senere Ordning og Statens Forpligtelse til at stille en Reservefond for Tiendens Afløsning af 2 Millioner Kroner; altsaa 70,000 Kr. om Aaret, og Statens Forpligtelse til ogsaa i andre Retninger at bære Administrationen o. s. v., Ting, som jeg synes, man skulde se at forskaane Statskassen for. — Maa jeg først altsaa omtale dette, at man der har stillet op, at Renten for Tiendeyderne skal kunne gaa ind under 2 pCt. Dette har man udtrykt saaledes i Motiverne til Lovforslaget, at under normale Forhold vil Afviklingen af denne Forpligtelse ske i Løbet af $55\frac{1}{2}$ Aar. Det er rigtigt. Naar der skal betales $4\frac{1}{2}$ pCt. om Aaret, og man deraf lader den halve Procent være Afdrag, saa gaar der $55\frac{1}{2}$ Aar med at faa Gælden ud af Verden. Dernæst føjes der i Motiverne til: „Dette Tidsrum vil dog forkortes, saafremt Bankens Obligationer maatte blive konverterede til en lavere Rente, idet der af den samlede halvaarlige Ydelse selvfølgelig ingen Sinde skal beregnes et større Beløb som Rente end den Rente, Banken giver af sine Obligationer“.

Det er den Betragtning, jeg ikke tror er rigtig. Man skal nu for det første være varsom med Konverteringen af disse Obligationer, og det vil man vel ogsaa være. Det vil jo gaa ud over dem, som have Obligationerne, de nuværende Tiendeejere, altsaa ogsaa Kirketiendeejerne, Præsterne, og det vil være betænkeligt at konvertere denne Rente; maaske forandre Forholdene

sig atter, saa er Renten sat ned, og saa kan man ikke skaffe disse Folk højere Rente. Jeg tror altsaa, man skal være meget varsom, men det er jo ogsaa det, man vil være. Jeg ser nu ikke, hvorfor den Omstændighed, at man kom til at nedsætte og fik en lavere Rente paa disse Obligationer, skulde indvirke paa Ydernes Forpligtelser. Denne Konvertering mulig-gøres jo nu ved hele den Ordning, der er truffen, ved Statens Garanti for Obligationerne o. a., men hvorfor skal alt dette komme de forskellige Ydere til gode? De have jo intet andet Krav, end at deres Tiende bliver omsat til en Kapital; og at de, for at faa den afgjort, skulle betale det, her er nævnt, altsaa Rente og Afdrag, og det maa de naturligvis blive ved med, indtil det er afgjort; ville de ikke det, saa kunne de opsiges deres Ydelse og betale Kapitalen med et halvt Aars Varsel, og saa ere de dermed færdige. Men til at gaa hen og give dem en Nedsættelse i Renten, ser jeg intet virkeligt Motiv. — Og dertil kommer, at det staar for mig som ønskeligt, om man jo før des bedre kunde faa hele dette store Forhold afviklet, altsaa muligvis før $55\frac{1}{2}$ Aar var gaaet, og dertil vilde det væsentlig bidrage, hvis man holdt Renten for Ydelsen til 4 pCt. Er Tiden saaledes, at de ad anden Vej kunne skaffe sig billigere Penge, saa ville de indløse Kapitalen og klare Historien dermed. Jeg synes ikke, der er nogen Grund for os til at gøre nogle Indrømmelser paa det Omraade. Det har nu intet at gøre med den Betragtning, jeg her stiller op, men jeg vil dog henstille til Overvejelse, om det ikke mulig havde været rigtigere at sætte Ydelsen til 5 pCt. og lade de 4 pCt. være Rente og den ene pCt. Afdrag. Man vilde derved komme til en Afvikling i 41 Aar, i Stedet for i $55\frac{1}{2}$, og vilde dog ikke bringe Ydelsen op over det, som Tiendeyderne nu betale. De kom altsaa snarere lavere ned end de nuværende Tiendeydelser, og saa fik de dog hele Historien afviklet i Løbet af 41 Aar. Jeg lægger, som sagt, Vægt paa dette, fordi man ad den Vej sandsynligvis i Tidens Løb for Tiendebanken vilde skabe en saadan Indtægt ud over, hvad den skal betale for at indfri sine Gældsforpligtelser, saaledes at man ad den Vej kunde holde Staten skadesløs for de Ydelser, den foreløbig maatte forstrække til Administrationen o. s. v., og da det i Motiverne er opgjort til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., spiller det for Staten en Rolle ikke at komme for meget ud over den Byrde af 31 Mill. Kr., som Forslaget vil lægge paa